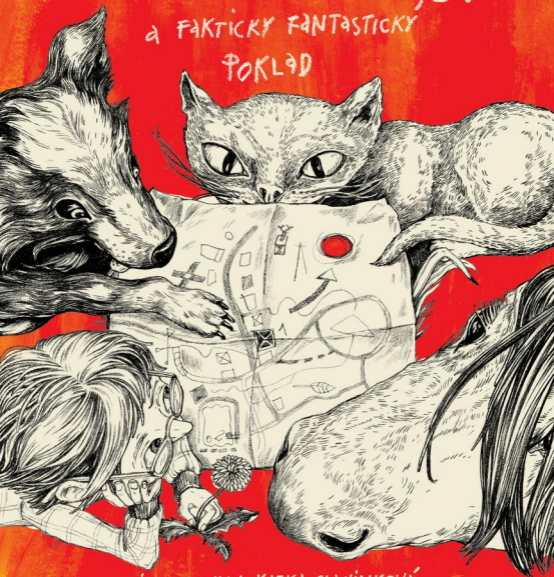

BABČA B. KARDOŠOVÁ

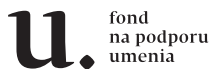
TRAJA KAMOŠI

A FAKTICKY FANTASTICKÝ
POKLAD

ILUSTROVALA KATKA SLANINKOVÁ

Tento projekt finančne podporil

Text © Barbora Kardošová 2016

Illustrations © Katarína Slaninková 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2352-8

BABČA B. Kardošová

TRAJA KAMOŠI

a FAKTICKY FANTASTICKÝ
POKLAD

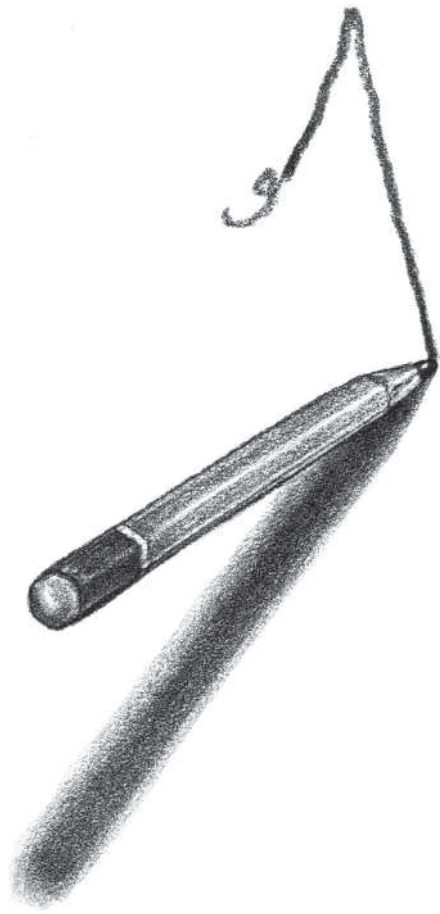
(**poklad je čosi úplne vzácne)

ILUSTROVALA
KATKA SLANINKOVÁ

slovar

Tebe, milý Robin, lebo sa úplne najviac smeješ!

PRVÝ APRÍL

Len aby sa vedelo, moji vraja kamoši
- doktor Hafling, slečna Mliečna
a agentka Bondy → sú koň, mačka a pes. Sú to fakticky,
moji vraja sociálne senzacívny
KAMOŠI.

Neveríte? Akože jasné, chápem. Človek si prečíta dátum
1. apríl a neverí ničomu. Ako chcete. Ale ja nežartujem.
Už aj preto, že tento dátum je pre mňa úplne najviac
dôležitý kvôli týmto veciam:

1. Dnes sme sa kompletne presťahovali!
2. Nemusel som ísť do školy a písať písomku z dejepisu, ktorý fakticky neznášam, takže **SUPER**!!!
3. Hneď ráno sa mi podarilo perfektne nachytať tatka, že mu nesvietia brzdové svetlá.
4. Mamu som nachytil, že som v našom novom dome videl v našej novej vani myš.
5. Profesorka Múdra mi nechala v kuchyni obálku s mojím menom a v nej úžasnú správu!!!

Teraz už asi chápete, že prvý apríl má pre mňa vážne bohovský historický význam! Jednak som zmenil adresu, čo, ako hovorí doktor Hafling, býva pre ľudí ohromne stresujúce. Po úmrtí a rozvoде v rodine je sťahovanie na treťom mieste v rebríčku najstrašnejších stresov.

STRES * staroohromnej duševnej alebo telesnej kašľáče

A doktor sa ako vždy nemýlil.

Lebo keď som tatkovu urobil ten fór s brzdoými svetlami a on vybehol z naprataného auta, zakričal som **PRVÝ APRÍIL !!!** Tatko sa vôbec nesmial. A pritom on sám ma tieto aprílové fóriky kedysi dávno naučil. Mama prudko zavrela oči a chytila sa za svoje veľké brucho, keď som jej prezradil, že vo vani žiadna myš nie je a ani nebola. Trochu som sa aj zľakol, čo sa bude ďalej diať, lebo tehotné ženy sú na všetko okolo seba oveľa citlivejšie. A na stres, o ktorom sme si už hovorili, obzvlášť! Chránia si totiž mladé. To je úplne normálne a prirodzené!

To ja náhodou dosť dobre viem. Jednak čítam časopis Pes prítel človeka a kadejaké iné časáky o prírode a spoločnosti a potom, keď máte doma mamu, čo čaká na svoje vytúžené dievčatko a máte už dvoch bratov ako ja, môžete veľmi ľahko schytať. Mamy sa v tomto stave menia na bojovné levice a sú schopné zaútočiť, uhryznúť aj kadečo iné, o čom radšej pomlčím, aby som nikoho nevystrašil. Ale môžete mi veriť.

Takže som prestal vtipkovať a začal som radšej nosiť všetky preplnené banánové škatule a vrecia s nápismi

SKLO, PONOŽKY, LIEKY, SAMO, PAŤO, JURAJ

do nášho nového domu. Samo je môj mladší brat, ešte nechodí do školy, takže vôbec nepomáhal nosiť, iba nám všetkým zavádzal. Paťo je starší ako ja, už je puberták a ešte k tomu klavirista, takže si v jednom kuse dáva pozor na prsty. Takže jasnačka, že najviac toho vláčil kto? Jurajko! Čiže ja. A to ešte stále nemám jedenásť!

A keď som položil dobre ťažkú škatuľu s nápisom **KUCHYŇA** v našej novej kuchyni, všimol som si na stole bledomodrú obálku s mojím menom. Nenapísala ho moja mama, to mi bolo jasné. Bolo to úplne iné a také krasopisné písmo, že som sa s ním hneď schoval v záhrade za domom. V obálke som našiel kocku cukru a tento list:

Milý Juraj,

vitaj v mojom dome! Nech Ťi táto kocka cukru pripomína, že si mi zachránil život, a to sa počíta! Môžeš ju zjesť, alebo ju daj doktorovi Haflingovi, určite sa poteší. Myslím, že teba by zase mohla potešiť táto stará mapka, alebo čo to vlastne je. Nakreslila som to veľmi dávno ešte ako malé dievča a celkom som na to zabudla, ibaže pri sťahovaní som to našla. Malo by to fungovať, aj keď niektoré časti už skoro nevidno. Ako vravím, bolo to už dávno. Ak sa ti tento plánik podarí rozlúsknuť, nájdeš niečo, čo som kedysi veľmi dávno ukryla a nikdy som to nikomu neprezradila. Až teraz tebe. Pretože si to zaslúžiš. Veď si mi vážne zachránil život! Držím palce pri hľadaní pokladu a nech sa ti u mňa dobre býva!

Angelika Múdra

To bol teda úlovok! V obálke bol pokrkváný zožltnutý papierik a na ňom kadejaké skratky a čiarky a čísla a všeličo už bolo rozpité a kúsok aj chýbal. Ale bola to super tajná mapka a to mám bohovsky rád! Hneď som si všetko pekne schoval do domčeka k mojim pieskomilom. Didi, Nili a Wifi mi postrážia úplne všetko, čo chcem, a okrem toho k nim aj tak nikto iný do domčeka nechodí. Mame teraz všetko smrdí, tatko má iné starosti, Samo má zákaz, lebo je astmatik a aj tak sa ich bojí a Paťo má strach o svoje prsty. O tajnú mapku profesorky Múdrej som sa teda vôbec nemusel báť. A ani som sa nebál. Vôbec som nemal čas.

PROVIZÓRIUM*

* Toto slovo je ako akvárium a gymnázium, ale znamená, že všetko bude omedlho vyrastať úplne inak

Určite si teraz povieť, že no určite! Taký chalan že nemá čas? V mojom veku musí mať každý času, koľko chce! No veď počkajte, keď sa raz budete sťahovať! Uvidíte, koľko času vám to všetko zaberie! Ale stálo to zato! Fakticky!

Ja mám totiž **VLASTNÚ IZBU!**

Dom profesorky Múdrej, ktorý sme si vymenili s tým naším malým domčúrikom, je totiž ohromne veľký, takže to bol vážne super nápad! Aj Paťo má svoju izbu a Samo, pretože je najmenší, bude bývať v izbe s našou budúcou sestrou. Mama mu vysvetlila, že je to pre jeho vlastné dobro, lebo on neznáša byť sám. V jednom kuse chodí objímať mamu. Všimol som si, že jej to občas už aj trochu prekáža. Má čo robiť s vlastným tehotným bruchom, v ktorom už jedno dieťaťko má.

Keď sa na ňu zavesí ešte aj Samo, väčšinou ho s úsmevom od seba nenápadne odtrhne a povie:

„Uvidíš, Samko, so sestrou ti bude v izbe veselšie! Ešte chvíľku vydrž a máš tu spolubývajúcu!“

Otec sa pritom väčšinou usmieva pod fúzy, ktoré aj tak nemá a hovorí Samovi:

„Nó, veru, veru, budeš jej starší brat a jej veľký vzor! Tak sa na to pomaly pripravuj!“

Samo nevyzerá bohvieako šťastne a zakaždým si pre seba frfle:

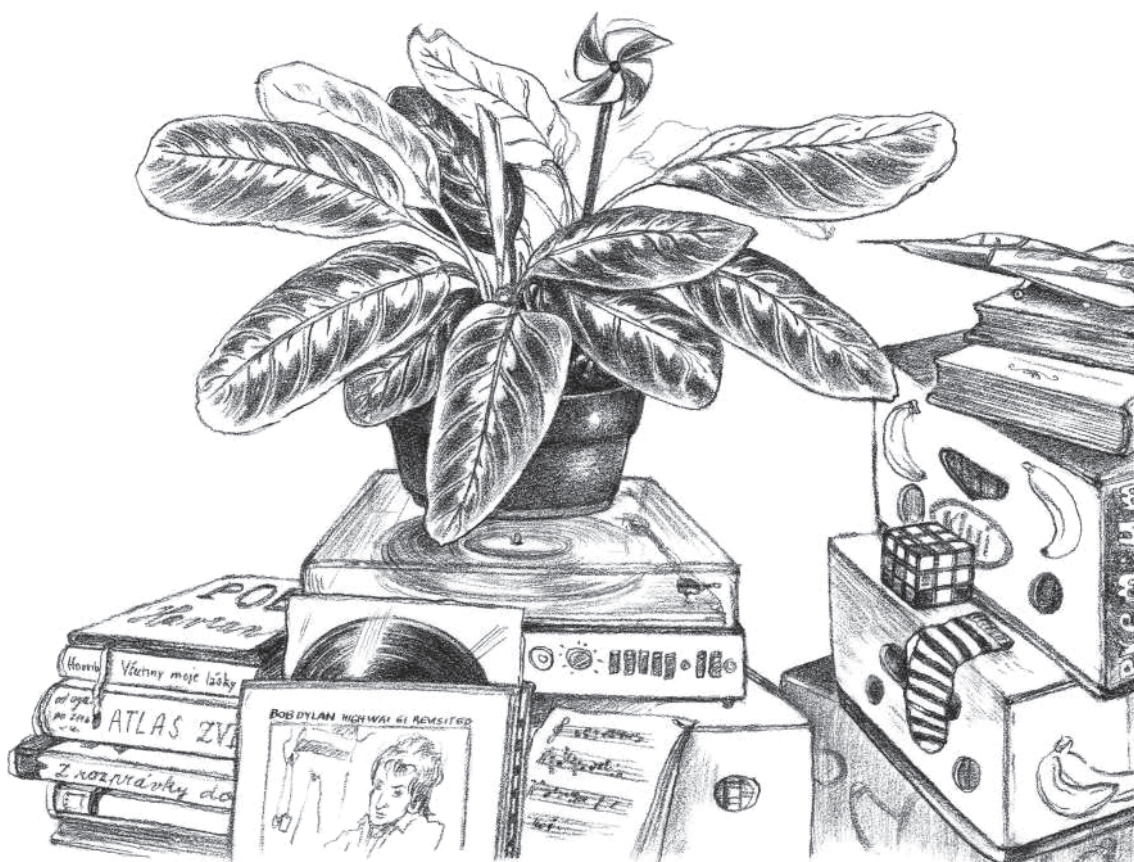
„No určite sa budem pripravovať. Ja jej ukážem!“

Ale nech si pekne zvyká, že už nebude najmladší v rodine, no nie?

Takže takto to už zakrátko bude, lebo naša sestra by sa mala medzi nami objaviť niekedy v máji, čiže o taký mesiac. Dovtedy môže Samo spať u niekoho v izbe. Naši mu to dovolili a povedali, že je to také provizórium. Pochybujem, že Samo vie, čo to znamená, ale pretože ja mám v izbe pieskomilov a on má astmu, jasné, že bude bývať s Paťom!

Provizórium vládlo v našom novom dome úplne stále, odkedy sme sa nasťahovali. Všade boli veci v banánových

škattuliach alebo plastových vreciach. Každú chvíľu niekomu chýbali ponožky, malé lyžičky alebo pravítko. Dlážku v obývačke totálne zakrývali všetky naše knihy. Nedalo sa tam vôbec chodiť a už vôbec sa tam nezmestila sedačka a televízor, takže tieto veci zase trčali na chodbe. Mne to teda vôbec nevadilo, ale všetci ostatní z toho boli pekne na nervy. Hlavne mama sa cez chodbu ledva prestrčila, lebo jej gigantické brucho jej pri tom otrasne zavadzalo. Okrem toho sa jej všetci stále vypytovali, že v ktorej škattuli nájdú svoje pero, košelu, vodové farbičky alebo noty na klavír.

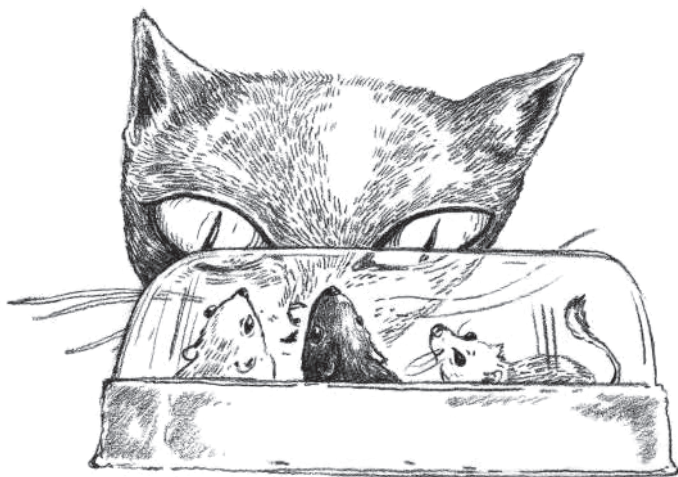

Mama po pár dňoch vyhlásila, že ak sa jej ešte raz **KŤOKOĽVEK** (aj jej najobľúbenejší Samo) spýta **ČOKOĽVEK** začínajúce slovíčkom **KDE**, okamžite odchádza na neznáme miesto, kde pokojne aj porodí a zostane tam, kým všetko z tých škatúl, vriec a zo zeme neupraceme do skríň, poličiek a pod posteľ. V týchto ťažkých časoch, ktoré sa volali že provizórium, bolo najlepšie vyhnúť sa mame čo najviac. A nastrkať všetko pod posteľ.

A tak som sa z pochopiteľných dôvodov zdržoval viac vonku ako doma. Mal som šikovnú prenosku, v ktorej so mnou do bunkra chodili aj Didi, Nili a Wifi – moji traja pieskomiloví kamoši. Vlastne som ešte nikomu nepovedal, čo moji traja kamoši z bunkra povedali na mojich domácich pieskomilov.

Tak viete ako – slečna Mliečna je predsa len tak trochu na hlodavce (aj keď ako správna mačka nedá dopustiť na šľahačku).

A tak zozáčiatku hypnotizovala mojich pieskomilov tak silno, že Didi z toho normálne vždy zaspala! Ona je strašne citlivá. Wifi a Nili sa zase vždy spojili proti slečne Mliečnej a zazerali naspäť na ňu. Keď mojich pieskomilov uvidel prvýkrát doktor Hafling, začal sa strašne rehoť, ako keby ho niekto štekľil na bruchu. Povedal mi, že les je plný takýchto krpatých huňatých myšiek, a že len vďaka mne pochopil, že sa ich netreba báť. Kto nechápe, prečo by sa kôň mal báť malých zvieratiek, nech si prečíta prvú knižku Traja kamoši a fakticky fantastický bunker. No a agentka Bondy dávala stále jedným očkom pozor, aby sa Didi, Nili aj Wifi držali pekne pokope a nerozutekali sa niekam. Je to predsa len pastiersky pes. Teda pardon – psia dáma.

Už-už som si myslel, že začnem s kamošmi konečne lúštiť tajnú mapku profesorky Múdrej, ibaže vždy mi do toho niečo príšerne dôležité prišlo:

- o Raz som musel roztriediť všetky príbory do kuchynskej zásuvky.
- o Ešte pred tým som tú zásuvku a ďalších stodvadsať podobných musel vyčistiť a vyložiť papierom.
- o Potom som musel pomáhať tatkovi vymaľovať dve izby a jednu komoru.
- o Tú komoru bolo treba naplniť do prasknutia všetkým, čo sa dáva do komory.
- o Raz som musel čakať na dodávku, čo nám priviezla nové poličky na knihy.

A mohol by som takto pokračovať až do môjho alebo vášho odpadnutia, lebo keď sa presťahujete, je to fakticky náročné. Už aby sa to provizórium u nás doma radšej skončilo.

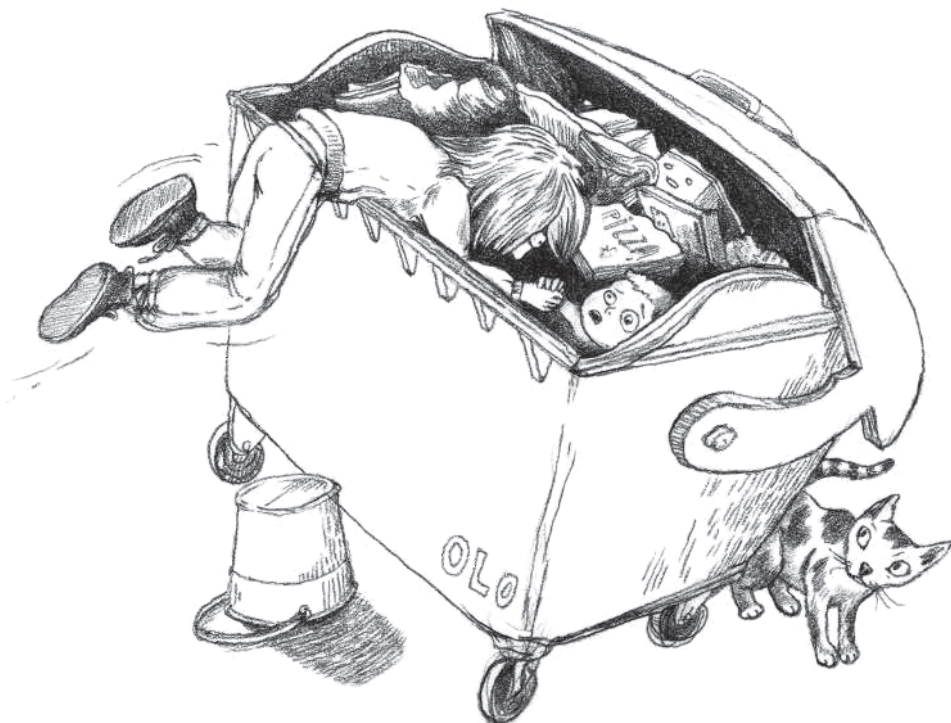
VEĽKÁ NOC

Akože neviem, či to máte doma rovnako ako my, ale my vždy pred Vianocami a pred Veľkou nocou mávame

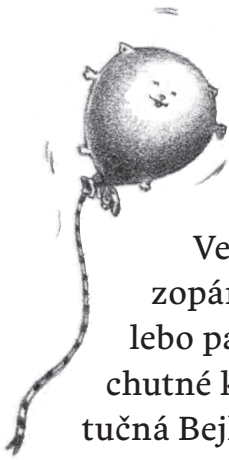
VEĽKÉ UPRATOVANIE

Môj zoznam toho, čo všetko mám urobiť, narástol teda o ďalších milión vecí, čo všetko musím poupratovať. Veľká noc sa totiž nezadržateľne blížila! Bolo to vážne príšerné, lebo dom, do ktorého sme sa presťahovali, bol fakt gigantický! Mama mi ukázala, ako sa umývajú okná, a pretože ona už na rebrík nevyšla (tehotné osoby nesmú fajčiť, piť alkohol a liezť po rebríkoch), drhol som tie sprosté okná ja. Presnejšie ja a tatko. Paťo musel (samozrejme) cvičiť na klavíri, lebo mal postupové skúšky a koncerty. A na Sama sa ešte nedalo v ničom spoľahnúť. Stačilo, keď ho tatko poslal vyniesť smeti. Vyťahovali sme ho z kontajnera na papier asi polhodinu. Ďalšiu najmenej polhodinu potom plakal a kašľal, čo sa skoro nedalo vydržať.

Našťastie nebolo treba utierať prach, lebo ten sa utrel tak nejako automaticky sám, ako sme sa sťahovali. Zato ten šibnutý chlpatý koberec, čo sa vôbec nedá povysávať, som musel vyvliecť na dvor a vyprášiť. A potom ešte umyť kachličky v kúpeľni. Normálne som sa tešil do školy, čo je fakticky úkaz! Lebo naposledy som sa tešil do školy, keď som tam išiel so slečnou Mliečnou. Triedu sme vtedy mali totálne plnú zvierat. A to bol vážne môj úplne prvý svetový deň v škole!

Samozrejme, že tento deň nebol v ničom ani trochu svetový, ale aspoň chvíľu som nemusel upratovať. Tučná Bejka mi šlohla moju špeciálnu desiatovú krabičku

plnú senzačných koláčikov od profesorky Múdrej a povedala mi, že mi ju vráti na Veľkú noc, keď ju prídem vyšibať. Našťastie, zopár tých koláčikov nám doma ešte zostalo, lebo pani Angelika Múdra piekla samé hrozne chutné koláčiky! Horšie to bolo s tou šibačkou. Lebo tučná Bejka mala staršieho brata, ktorý ju v jednom kuse chránil, takže som si vedel predstaviť, čo by so mnou urobil, keby som jeho ségru švacol korbáčom alebo postriekal vodou z mojej parádnej vodnej pištole. Potreboval som sa o týchto veciach poradiť so svojimi kamošmi. Čiže som hneď zo školy odbočil do môjho bunkra.

„Tá Bejka ťa normálne vydiera,“ zavrčala agentka Bondy. Potrpela si na právo a spravodlivosť ako správna agentka.

„Presne! Tak najskôr ti šlohne koláčiky aj s obalom, ktorý potrebuješ na desiatu a potom vyjednáva? To má akú logiku?!“ hnevala sa slečna Mliečna takým tenkým hlasom, že som sa začal báť, či nepraskne ako balónik. Je fakt, že práve slečna Mliečna ma naučila riešiť logické úlohy. „Ja keď niečo ukradnem, bežím čo najrýchlejšie preč, aby ma nechytily! Logicky,“ vysvetlila nám slečna, ako keby sme si to nevedeli prestaviť!

